

Opzoeken Lukas 15. Ik wil het vandaag hebben over de laatste gelijkenis uit een serie van 3 die Yeshua verteld heeft. Die van de verloren Zoon. Laten we kijken wat de aanleiding is voor deze gelijkenis.

Lukas 15:1-2 *“En al de tollenaars en zondaars naderden tot Hem om Hem te horen. En de Farizeeën en Schriftgeleerden murmureerden, zeggende: Deze ontvangt de zondaars, en eet met hen. En Hij sprak tot hen deze gelijkenis.”*

Yeshua ging om met tollenaars en zondaren. Daarom vertelde hij de gelijkenis, van het verloren schaap, verloren penning, en deze gelijkenis.

Vers 11 *“En Hij zei: Een zeker mens had 2 zonen.”*

Het gaat in de Schrift vaak om een vader met 2 zonen. Kain vermoord zijn broer Abel. Ismaël en Izak, Jakob en Ezau. Steeds gaat het om het eerstgeboorterecht. Jozef met ook 2 zonen. We zien dit ook bij David, een gespannen sfeer tussen zijn zonen.

Vers 12 *“En de jongste van hen zei tot de vader: Vader, geef mij het deel van het goed, dat mij toekomt. En hij deelde hun het goed.”*

In die cultuur was het deel van het goed – de erfenis, dat wat de zonen krijgen als de vader overlijdt. De rechten en de verantwoording van de vader gaat over op de zoon. Op een dag zouden ze alles erven. Dat wordt hier niet bedoeld. De zoon wil geen deel van het bedrijf, en zeker geen verantwoordelijkheid, hij wil geld. Hij vraagt iets dat hij alleen krijgt als zijn vader sterft.

Zoiets vragen is wensen dat vader dood is. Maar wat doet de vader, hij geeft hem zijn deel. De eerstgeborene krijgt een dubbel deel, deze zoon krijgt een 3e deel.

Vers 13a *“En niet veel dagen daarna de jongste zoon, alles bijeen vergaderd hebbende, is weg gereisd in een ver land”.*

Een groot deel van het eigendom van de familie is weg. De familie heeft financieel geleden, maar ook de reputatie heeft geleden.

Vers 13b-14 *en heeft aldaar zijn goed doorgebracht, levende overdadig. En als hij alles verteerd had, werd er een grote hongersnood in datzelfde land, en hij begon gebrek te lijden”*

Nu was het tijd om naar huis te gaan met de staart tussen de benen. Maar dat kon niet. Er was de ceremonie die *het afsnijden* heette de Kezazah. Dit gebeurde als iemand zijn familie-erfenis bij de heidenen kwijt raakte en naar huis terug ging. Dan werd dit uitgevoerd door - als beeld - een grote pot te breken en te verklaren - *“Die en die is van zijn volk afgesneden”*. Dan was je verstoten en wou niemand meer iets met je te maken hebben. Dit stond hem te wachten. In 1 van de Dode Zee rollen staat een vaderlijke waarschuwing hierover.

“En nu mijn zonen, wees waakzaam over uw erfenis die aan u is nagelaten, die uw vaders u hebben gegeven. Geef uw erfenis niet aan de Heidenen, opdat gij in hun ogen niet vernederd wordt en dwaas, en ze u vertrappen, en uw meesters worden.”

Hij was nu iemand zonder huis, zonder rechten. En zat in een ver land. er staat in de grondtekst "*weg van eigen volk*". Hij leefde losbandig en maakte al zijn geld op. Hij kon niet zijn ouders bellen om hem op te halen. En als hij naar huis ging, kreeg hij de spot van het dorp en van zijn broer. Hij wist niet meer wat hij moest doen.

Vers 15 "*Hij ging heen, voegde zich bij 1 van de burgers van dat land; die zond hem op zijn land om de zwijnen te weiden.*"

Zwijnen, dat betekent dat hij in onder de heidenen is. Door zijn taal en kleding misschien herkend als Hebreëër, en daarom naar de zwijnen gestuurd. De zoon accepteert zelfs dit, zo wanhopig is hij, dat :

Vers 16 "*En hij begeerde zijn buik te vullen met de draf, die de zwijnen aten; en niemand gaf hem die.*"

Begeren is sterk verlangen. Dat wat de zwijnen aten kan een mens niet verteren. Er bleef maar 1 optie over

Vers 17-19 "*En tot zichzelf gekomen zijnde, zei hij: Hoe veel huurlingen van mijn vader hebben overvloed van brood, en ik verga van honger! Ik zal opstaan en tot mijn vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de Hemel, en voor u; En ik ben het niet meer waard uw zoon genaamd te worden; maak mij als een van uw huurlingen.*"

"*tot zichzelf gekomen zijnde*", dit kan berouw zijn maar het is geen spijt, hij heeft gewoon honger. De knechten bij zijn vader hebben eten, dat wil hij ook. Hij zal zijn zonde voor zijn vader erkennen, omdat hij wil eten al is het als knecht Hij zou zeggen "*ik heb gezondigd tegen de Hemel, en voor u*". Dit zijn dezelfde woorden die Farao zei tot Mozes. We weten dat Farao geen berouw had. Die wilde uit de slechte situatie komen, net zoals deze zoon. Er is geen andere keus, hij mag hopen dat vader hem als knecht terug wil. Hij wil geen herstel als zoon, of verzoening. Hij wil zijn buik vullen.

Vers 20a "*En opstaande, ging hij naar zijn vader.*"

Toen hij bijna thuis was, dacht hij wat hij zou gaan zeggen misschien oefende hij in zichzelf. Hij had zijn vader dood gewenst en was met een deel van zijn bezit vertrokken en had alles opgemaakt. Maar er gebeurde iets onverwachts.

20b "*En als hij nog ver was, zag hem zijn vader en werd met innerlijke ontferming bewogen; en toe lopende (in de grondtekst "rennen") viel hem om zijn hals en kuste hem.*"

De vader deed iets wat hij in zijn positie niet kon doen. Hij moest waardig lopen, en niet rennen, dan moest hij zijn kleed optillen, zijn benen ontbloten en schande over zich brengen. Maar de vader zat daar niet mee. Hij wist wat ze met zijn zoon zouden doen, daarom rende hij, om als 1^e bij hem te zijn. We zien hier een Vader, die zijn woning verlaat om wat verloren was te zoeken en zich vernedert om zich met zijn zoon te verzoenen. Hij doet dit zonder iets van hem gehoord te hebben. Heeft de zoon berouw? Hij weet het niet. Komt hij om alles terug te betalen? Ook dat weet hij niet. Hij rent in liefde naar zijn verloren zoon.

Deze gelijkenis wordt gebruikt om te zeggen dat de mens gered kan worden zonder verlosser - zonder Yeshua. De zoon keert terug, de vader vergeeft.

Een kruis is niet nodig, ook geen redder. De nederigheid en opoffering worden gemist. Het is de Vader, die Zijn zoon zendt, God in het vlees, die de nederige positie als mens aanneemt om met liefde uit te gaan om te zoeken en te redden wat verloren is.

Vers 21: En de zoon zei tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen de Hemel, en voor u, en ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden.”

Waar was dat gedeelte “*maak mij als 1 van uw huurlingen gebleven*. Was hij verrast door vaders gedrag, of had hij besloten om dat niet te zeggen. Wat zou de zoon gedacht hebben? Hij had schande over de familie gebracht. Vader kwam naar hem toe rennen. Misschien dacht hij dat hij wraak wilde nemen. Maar de vader sloeg zijn armen om hem heen en kustte hem. Hij wist er geen raad mee en vergat zijn toespraak. Of, hij besepte dat hij niet het recht had om iets te vragen.

Vers 22-24 “Maar de vader zei tot zijn dienstknechten. Brengt hier voor het beste kleding, en doet het hem aan, en geeft hem een ring aan zijn hand, en schoenen aan de voeten; En brengt het gemeste kalf, en slacht het; en laat ons eten en vrolijk zijn. Want deze mijn zoon was dood, en is weer levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden! En zij begonnen vrolijk te zijn.”

De zoon heeft vader dood gewenst, zijn geld opgemaakt. En wat krijgt hij? Een koninklijke terugkeer en herstel als zoon.

Vers 25-28 “En zijn oudste zoon was in het veld; en als hij bij het huis kwam hoorde hij het gezang en het gerei.

En tot zich geroepen hebbende 1 van de knechten, vroegde, wat dat mocht zijn. Deze zei tot hem: Uw broer is gekomen, en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem gezond weer ontvangen heeft. Maar hij werd toornig en wilde niet ingaan.”

In die cultuur moet de oudste broer helpen bij de verzoening tussen vader en de broers. De oudere broer had zijn plicht niet gedaan. En nu wordt hij boos en wil geen feest vieren. Hij heeft haat, en geen respect voor de vader. Hij vindt dat er alleen herstel mag zijn als de zoon boete doet. Dit gebeurt allemaal in het openbaar zodat de gasten dit zien, de vader reageert er op, maar in plaats van straf die de zoon verdient,

Vers 28b: “Zo ging dan zijn vader uit, en bad hem”.

De vader reageert anders. Het gebrek aan respect moet worden bestraft maar de vader smeekt de zoon. Het woord dat gebruikt wordt voor “bidden” betekent iemand bij je roepen, om hem te vermanen. De vader wil dat de oudste zoon zich verzoend zoals hij zelf deed. Maar de zoon heeft meer teleurstellingen.

Vers 29-30 “Maar hij, antwoordende, zei tot de vader: Zie, ik dien u nu zo veel jaar en heb nooit uw gebod overtreden, en gij hebt mij nooit een bokje gegeven, opdat ik met mijn vrienden mocht vrolijk zijn. Maar als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt gij hem het gemeste kalf geslacht.”

De oudste zoon diende de vader, maar niet van harte. Dit zijn zij, die God dienen door strikt de geboden en de wet te houden, de religieuze leiders van Israël.

Yeshua waarschuwt voor hen. Er zijn er ook die meer waarde hechten aan het Levende Woord dan aan de leer van de leiders. Zij waren door hun uitleg het zicht op de komende Messias kwijt geraakt.

De oudste zoon zegt niet dat hij het bokje niet gekregen zou hebben, hij heeft er nooit om gevraagd. Zijn vader had het zelf moeten geven. Hij wil geen feest met zijn broer; hij wil met zijn vrienden vrolijk zijn. Hij beschuldigt de vader, en noemt zijn broer, *deze uw zoon*. Door dit gebrek aan respect zou hij gestraft moeten worden, maar de vader doet het tegenovergestelde:

Vers 31-32 *“En hij zei tot hem: Kind, gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is uwe. Men behoort dan vrolijk en blij te zijn; want deze uw broeder was dood, en is weer levend geworden; hij was verloren, en is gevonden”*.

De vader ziet de bitterheid, het gebrek aan respect. Maar zegt dat wat er over is van de erfenis, voor hem is. Hij spreekt hem hier aan met liefdevolle zoon.

De jongste zoon was dood, maar leeft weer. Geestelijk dood, zoals Israël ook geestelijk dood was. Dat is meer dan verloren, of buiten beeld geraakt. Het woord dat hier vertaald is met ‘verloren’ kan ook betekenen: vernietigen, uit de weg ruimen of in eeuwige ellende overgeven. Zo erg was het met die zoon gesteld. Hij was onrein geworden en had de godsdienst van Zijn vader veracht.

De reactie van de oudste zoon weten we niet. Het verhaal stopt hier en we staan, met de andere feestgangers te wachten op zijn reactie. Wordt hij verzoend met de vader, gaat hij nederig naar huis?

Yeshua verteld dit tegen opstandige religieuze leiders. Worden ze verzoend met de Vader of is hun hart, te hard. We kunnen nu wel het verhaal afmaken. De geschiedenis heeft het geleerd.

“Toen nam de oudste zoon in grote woede zijn stok en sloeg de vader.”

Dit was de reactie van de opstandige leiders, die de boodschapper van de Vader afwezen en Hem kruisigden. Ze willen niet dat de andere broer terug komt in de familie. Maar wie zijn nu de personen in deze gelijkenis ?

2 zonen - 1 vader. Deel van 1 familie. De jongste zoon gaat weg uit het ouderlijk huis en gaat op in de volken. De ander blijft thuis de vader dienen. 1 Vader, 2 Zonen, Juda blijft thuis en Efraïm gaat op in de volken. De Farizeeën zijn van de 2 stammen die thuis dienen en een verbonds relatie met de Vader hebben. Zij zijn de oudere broer. Zij willen niet dat de jonge broer naar huis komt. Maar de jongere broer had ook eerst een verbondsrelatie met God, maar zij zijn de jongste zoon, de 10 stammen die uit het verbond gezet zijn om hun ongehoorzaamheid. De leiders zagen dit niet als Gods plan en daarom heeft het verhaal een open eind. De reactie moet nog komen. Maar die zal komen. Dat weten wij uit o.a. de profetieën van Hosea.

Hosea 1:11 *“En de kinderen van Juda, en de kinderen van Israël zullen samen vergaderd worden en zich een enig hoofd stellen.”*

Dat enig hoofd is Yeshua. Ze zullen terug worden gebracht en verzoend worden met God.

Hosea 2:22 *“En Ik zal ze Mij op de aarde zaaien, en zal Mij ontfermen over Lo-Ruchama; en Ik zal zeggen tot Lo-Ammi: Gij zijt Mijn volk; en dat zal zeggen: O, mijn God.”*

Israël word terug gebracht tot 1 koninkrijk, en geregeerd door Yeshua, een afstammeling van David.

Johannes 10:16 *Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen; en zij zullen Mijn stem horen; en het zal worden 1 kudde, en 1 Herder.*

Dat kwam Yeshua doen, de verloren schapen terughalen. Toen Yeshua de apostelen uitzond, zei hij hen duidelijk:

Mattheüs 10:6 *“Gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis van Israël”.*

De 2 zonen zijn Israël en Juda. Israël, de jongste zoon, begint in het verbond, wordt verstrooid onder de heidenen maar als verloren schaap terug gebracht bij de Vader. In Mattheüs 13 lezen waarom Yeshua in gelijkenissen sprak.

Mattheüs 13:14 *“Met het gehoor zult gij horen, en niet verstaan; en ziende zult gij zien, en niet bemerken. Want het hart van dit volk is dik geworden, en zij hebben met de oren zwaarlijk gehoord en hun ogen hebben zij toegedaan*

Dit was voor de Joodse bevolking, maar veel, komen er nu achter dat de kerkelijke waarheid iets anders is dan de Bijbelse waarheid. Het huis van Juda was blind voor het Levende Woord, wij voor het geschreven Woord. Dat geschreven en levende woord zijn dezelfde. De Joden moesten jaloers worden op ons maar de geschiedenis leert ons dat we het tegenovergestelde hebben bereikt. Yeshua kwam tot de zijnen en werd verworpen.

Maar Hij heeft genade verleend aan anderen. Hij wilde deze verstrooide schapen weer bij elkaar brengen. Maar ze stonden vijandig tegenover het plan van de Vader. Ze verwierpen God als hun Messias. Net als de oudste zoon, werden zij boos op de Vader.

Dit verhaal van de verloren zoon laat de barmhartigheid en liefde van de Vader zien, maar het gaat ook over de beloften van o.a. Ezechiël en Hosea over het samen brengen van 2 volken onder 1 Herder.

2 volken – 2 zonen, 1 Vader. *“Een zeker mens had 2 zonen.”* Een zeker mens, in het Hebreeuws Adam. De Aleph staat voor ABBA – Vader – de Dalet staat voor Deur (Yeshua is de deur) en Mem, water. Mayim. een beeld van de Geest. In dit woord mens komen we de 3 verschijningsvormen van God tegen.

2 zonen - Juda en Efraïm. We komen dit ook tegen in

Mattheüs 21:28 *“Een zeker mens had 2 zonen, en hij ging tot de 1^e, en zei: Zoon! ga heen, werk nu in mijn wijngaard Maar hij antwoordde en zei: Ik wil niet; en daarna berouw hebbende ging hij heen. En hij ging tot de 2^e en zei hetzelfde en deze antwoordde en zei:*

Ik ga, maar hij ging niet. Wie van deze 2 heeft de wil van de vader gedaan? Zij zeiden tot Hem: De eerste.”

Een Vader met 2 zonen. De 1^e zei ja, en ging niet. De ander zei nee, en ging wel. Dit zijn de 2 zonen uit onze gelijkenis. 2 huizen van Israël. De 1 zegt "ja" tegen God, en doet het niet. Dat is het Joodse volk, Juda. En er was die zoon die *nee* zei tegen God. Dat zijn de 10 stammen, die werken inmiddels wel in de wijngaard.

Maar daar worden de Joden niet echt jaloers op. De jongste broer aanvaarde het offer aan het kruis, de erfenis en is er mee aan de haal gegaan. We gaan terug naar

Vers 12 “En de jongste van hen zei tot de vader: Vader, geef mij het deel van het goed dat mij toekomt. En hij deelde hun het goed.”

Op een onbeschofte wijze maakt de zoon zich los van het Vaderhuis en zijn broer die thuisbleef *“onder de wet”*. De beginnende roomse kerk nam met geweld de 1^e gemeente over. Gelovigen in Yeshua werden vervolgd. De vlam die brandde in de 1^e gemeente doofde uit. Het werd een instituut met een eigen leer en regels. De gaven van de Heilige Geest en de genade van God zijn een rijke erfenis en een zoon heeft recht op de erfenis. We hebben op heel de aarde het evangelie gebracht. Kijk eens in de christelijke boekhandel, wat een kennis. En toch gaan er kerken dicht, hebben we soms wat verkeerd gedaan.

Vers 13: “niet veel dagen daarna, de jongste zoon, alles bijeenvergaderd hebbende, is weg gereisd in een ver land en heeft daar zijn goed doorgebracht, levende overdadig

Enkele dagen. Voor God is 1 dag - 1000 jaar en 1000 jaar als 1 dag. Na niet veel dagen wordt Efraïm wakker.

Als we kerk lezen in plaats van jongste zoon dan is er van gezond broederschap weinig overgebleven. Kruistochten, Spaanse inquisitie, Russische pogroms, holocaust. Niets is zo sterk als een familieband. Maar keer op keer hebben we als christenen geprobeerd om onze broer te doden. We zijn Gods Feesten, Joodse Feesten gaan noemen. De Shabbat vervingen we door zondag.

De Bijbelse kalender door een wereldse. De kloof tussen Israël en de kerk werd groter. Zijn we het soms vergeten? Wie Mijn volk aanraakt raakt Mijn oogappel aan, hebben we misschien het Joodse volk pijn gedaan? Het is Gods genade, dat Hij wereldwijd mensen opwekt en hen de ogen opent voor wat er gebeurt is.

Vers 13 “Hij leefde overdadig.”

Dat zijn *“onze kerkelijke feesten”*. Van kerstkonijn tot paasbrood van kerstboom tot paasei. Overdadig waren onze tafels gevuld. Maar wat hebben we bereikt in 2000 jaar. Of met andere woorden : De jongste broer is bij de zwijnen terecht gekomen.

Vers 13b “en heeft aldaar zijn goed doorgebracht, levende overdadig.”

De spijswetten: Leviticus 11. Gods verlossingsplan : Leviticus 23. We hebben het naast ons neer gelegd. En waar zouden al die ziektes vandaan komen. Varkens eten varkens is een spreekwoord. Die zijn bedoeld om ons afval op te ruimen.

Of de naamsverandering van Yeshua in Jezus waarvan we Constantijn en de roomse kerk de schuld geven. In de Bijbel worden namen van redders veranderd om mensen te redden. Als we naar Jozef kijken die de wereld redde door voor brood te zorgen, zien we dat zijn Joodse naam veranderd word in Safenat Paneach. Vertaald betekent dit *'het levende brood'*. Farao verzon Jozefs naam niet zomaar. In Spreuken 21:1 staat *"De gedachten van de koning zijn als water stromen in de macht van de Heer, Hij leidt ze waarheen Hij maar wil."*

Zijn Farao's gedachten door God beïnvloed? De naam van Yeshua is veranderd in Jezus Christus. Egypte is door Safenat Paneach gered. De wereld kan door Jezus gered worden. Dit zijn niet de enige namen die veranderd werden voor een redding. Hadassa werd Esther en Daniel werd Beltsasar. Maar de eer gaat niet naar farao of Constantijn; zij zijn slechts instrumenten in Gods hand.

Het "thuiskomen" van Efraïm, de verloren 10 stammen, gaat niet zomaar. We hebben veel verloren in 2000 jaar westers kerkleven. Wat dacht u van die vet betaalde voorgangers of dominees? Paulus zegt over zichzelf : *"U weet dat ik eigenhandig heb voorzien in mijn levensonderhoud en dat van mijn metgezellen"*.

Als Efraïm gaat thuiskomen gaat dat niet zomaar. Hij is in *"een ver land"*. Ver van Israël, ver van het Vaderhuis en ver bij onze oudste broer vandaan. We waren ver afgedwaald. Zo nu en dan roept de Vader mensen thuis. Er zijn er altijd geweest die de oudste broer wel als broer zagen. Gods tijd van zwijgen is voorbij:

Amos 9:11 *"Op die dag zal Ik de vervallen hut van David weer oprichten, en Ik zal haar scheuren dichtmaken, en wat aan haar is afgebroken, weer oprichten, en zal ze bouwen, als in de dagen van ouds"*.

Dan worden we samen met het huis van Juda door Hem geleerd, we waren nogal ver verwijderd, we waren wat losbandig. De banden los van Israël, en van de Vader.

Vers 13b *"en heeft aldaar zijn goed doorgebracht, levende overdadig"*.

Wij hebben de erfenis erdoorheen gejaagd in een ver land. Efraïm had het eerstgeboorterecht. Het ging van Abraham naar Izak (jongste zoon), naar Jakob (jongste zoon). Bij Jakob ging het eerstgeboorterecht niet naar Ruben of Juda, maar naar Jozef. En van Jozef ging het naar Efraïm, de jongste zoon. Die jongste zoon is weg gereisd in een ver land. Zelfs zijn naam is hij kwijtgeraakt.

Vers 14: *"En als hij het alles verteerd had, werd er een grote hongersnood in datzelfde land, en hij begon gebrek te lijden."*

Alles heeft hij uitgegeven: Op, leeg. De kerk ligt er verscheurd bij. *"verdeeld in liefde"*. Elke week gaat een kerk dicht. Een hele generatie christenen groeit op zonder besef van hun oudste broer. En wat gebeurt er dan :

14b *"Er werd een grote hongersnood in datzelfde land"*.

Er worden veel Bijbelstudies gehouden, maar soms komt het woord Israël daar niet in voor.

Vers 14c *"En hij begon gebrek te lijden."*

Als de juiste vruchtsappen niet door je heen stromen komt er hongersnood. Als u zich van de levende olijfboom los maakt, krijgt u niet meer de juiste voeding. Wie de moeite neemt om Hebreeuws te leren, valt van de ene in de andere verbazing. Wat een rijkdom, Hongersnood? Niet, als je verbonden bent met de levende Olijfboom, dan ken je geen hongersnood.

Vers 15 "En hij ging heen, voegde zich bij 1 van de burgers van dat land; die zond hem op zijn land om de zwijnen te weiden."

En dan de heidense inwoners of de wereld om werk vragen. De Bijbelteksten die hiervoor waarschuwen zijn niet aan te slepen. Er worden kerkgebouwen verhuurd aan groepen die gezellig yoga komen doen, en u mag zelf ook mee doen. Of we vragen subsidie om het gebouw in stand te houden.

Vers 15b "die hem op zijn land de zwijnen liet weiden".

Het veld: de verloren zonen in de oogst. Al zijn we nog zo ver afgedwaald, in de oogsttijd kan God ons gebruiken. Het is wel de bedoeling dat we de oogst bij de Vader thuis brengen. En dan zwijnen weiden. Onreine schepsels. Het zwijn was bij de Kelten een heilig symbool van wijsheid. En zo komen we dan bij 1 van de 10 stammen terecht. De 1^e bewoners van West-Europa. De Keltische cultuur en religie geeft geen bevrediging, net zoals de verloren zoon zijn buik niet kon vullen met zwijnenvoer. Hij komt tot zichzelf als hij zich realiseert wie hij eigenlijk is. Een verloren zoon, die varkens is gaan hoeden.

Vers 16,17 "Hij begeerde zijn buik te vullen met de draf die de zwijnen aten; en niemand gaf hem die. En tot zich zelf gekomen zijnde, zei hij: Hoe veel huurlingen van mijn vader hebben overvloed van brood en ik verga van honger."

Efraïm kwam tot zichzelf, hij "werd aan zichzelf bekend gemaakt". Hij kwam er achter wie hij eigenlijk was.

Vers 18 Ik zal naar mijn vader gaan en tegen hem zeggen Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegen u."

Dit moeten we allemaal doen.

Naar de vader gaan en onze zonde belijden. Als dominee of voorganger is er wel moed voor nodig. De Theologie moet dan worden bijgesteld.

Vers 20a "En opstaande, ging hij naar zijn vader."

De Vader staat naar ons uit te kijken. Samen met onze oudste broer Israël moeten we deze eindfase door. Misschien kunnen sommige het niet geloven, ik een Efraïmiet. Waarom denkt u dat u de Shabbat en Gods Feesten bent gaan vieren. De verloren zoon en dochters komen thuis bij de Vader.

Vers 20b "En als hij nog ver van hem was, zag hem zijn vader en werd met innerlijke ontferming bewogen; en op hem toe rennend viel hem om zijn hals en kuste hem."

De zoon kwam "van ver". Petrus noemt de verloren stammen "Allen die daar verre zijn". Ze waren dichtbij, maar zijn ver afgedwaald. Het is aan ons of wij de broer willen erkennen.

21b “Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegen u, ik ben het niet meer waard uw zoon genoemd te worden.”

We moeten beseffen dat we de eerstgeborene, Israël, opzij hebben geschoven en ons op de 1^e plaats hebben gezet. Vrienden met Israël is vijandschap met de wereld, maar vriendschap met God. Lijkt me geen moeilijke keuze

Vers 22 “Maar de vader zei tot zijn dienstknechten: Brengt hier het beste kleet, en doet het hem aan, en geeft hem een ring aan zijn hand, en schoenen aan de voeten.”

We dachten dat we het “beste kleet” al hadden, maar de kleren van gerechtigheid liggen klaar, wel bij de vader thuis. Als we geënt worden op de edele olijf krijgen we ook een ring en schoenen met de wil om het evangelie te verkondigen, die krijgen we bij thuiskomst, niet eerder.

Vers 23 “En brengt het gemeste kalf, en slacht het; en laat ons eten en vrolijk zijn.”

Thuis gaan we Vaders goede raad opvolgen. Geen onrein voedsel. Het kalf is een beeld van eenheid met de Vader, gemeenschap. Het gevolg, blijdschap en vreugde.

Vers 24 “Want deze mijn zoon hier was dood en is weer levend geworden, hij was verloren en is gevonden. En zij begonnen vrolijk te zijn.”

Als je thuis bent, ga je wat ontdekken. De Feesten van de Vader, Niet de zelf verzonnen feestjes op onze tijd, maar op Gods tijd. De Vader Zelf is dan gastheer, en niet een met goud behangen boom.

Vers 25-26 “En zijn oudste zoon was in het veld; en als hij kwam, en bij huis kwam, hoorde hij het gezang en het gerei, En tot zich geroepen hebbende 1 van de knechten vraagde, wat dat mocht zijn.”

Elk jaar vieren Christenen het Loofhutzenfeest in Israël. Veel Joden begrijpen niet wat wij komen doen.

Vers 27 “En deze zei tot hem: Uw broeder is gekomen, en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem gezond weer ontvangen heeft.”

De 12 stammen komen uit 4 verschillende vrouwen.

Ze zijn over de hele wereld verspreid. Juda, de oudere broer is jaloers op zijn jongere broer. Dit komen we ook in het boek Handelingen tegen.

Vers 28 “Maar hij werd boos en wilde niet naar binnen gaan. Zo ging dan zijn vader uit, en bad hem”.

Na 2000 jaar vervolging is dat niet zo vreemd.

Vers 29 “Maar hij, antwoordende, zei tot de vader: Zie, ik dien u nu zo vele jaren en heb nooit uw gebod overtreden en gij hebt mij nooit een bokje gegeven, opdat ik met mijn vrienden mocht vrolijk zijn.

Dat de oudere broer zo beperkt leeft, doet hij zelf. Hij is vrij om te nemen wat van zijn vader is. Voor de Joden is het zuur dat wat voor hen bestemd was, terecht is gekomen bij, wat zij zien als heidenen.

In Lukas 10 zien we een ander beeld van de stammen, dat van Martha en Maria. Martha, een beeld van de 2 stammen, Maria van de 10. 1 was aan het werk en de ander zat aan de voeten van Yeshua en luisterde. Wij zouden zeggen dat het allebei nodig is: hard werken en luisteren. Maar Yeshua zegt dat er 1 ding nodig is.

Psalm 27 "1 ding heb ik van de HEERE begeerd, dat zal ik zoeken: dat ik al de dagen van mijn leven mag wonen in het huis des HEEREN, om de liefelijkheid des HEEREN te aanschouwen, en te onderzoeken in Zijn tempel."

Maria had het goede deel gekozen en dit moet ook ons doel zijn: rusten in het volbrachte werk van Yeshua. En aan Zijn voeten zitten en naar Zijn Woord luisteren.

Het orthodoxe Israël is onder de wet gebleven, verblind en doof gemaakt voor de volken. Romeinen 11. De reactie van hen is zeer begrijpelijk, door al de ellende die hen door de kerk is aangedaan.

Vers 30 "Maar als deze Uw zoon gekomen is, die uw bezit met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt gij hem het gemeste kalf geslacht."

Hij heeft gelijk, maar het moment komt dat zijn ogen open gaan. Het moment is heel dichtbij dat heel Israël roept

Baruch haba be-sjem YaHWeH - Gezegend is Hij, die komt in de naam van YaHWeH

Vers 31-32 "Maar hij zei tot hem: Kind, gij zijt altijd bij mij en al het mijne is het uwe. Wij moesten feestvieren en vrolijk zijn, want uw broeder hier was dood en is levend geworden, hij was verloren en is gevonden."

Na 2000 jaar zien we hoe de afloop van deze gelijkenis zich voor onze ogen ontvouwt, het wordt een happy end. 2 broers, lang gescheiden door jaloezie en vervolging, proberen om elkaar opnieuw te vertrouwen. Het verhaal is bijna klaar. En nu staat de Vader klaar om een groot feest te houden - dit keer voor ons allebei!

Psalm 133 "Ziet, hoe goed en hoe liefelijk is het, dat broers ook samenwonen. Het is, gelijk de kostelijke olie op het hoofd, neerdalende op de baard, de baard van Aaron, die neerdaalt tot op de zoom van zijn kleren. Het is gelijk de dauw van Hermon, die neerdaalt op de bergen van Sion, want YaHWeH gebiedt aldaar de zegen, en het leven tot in de eeuwigheid."